

Concert de Gonçal Comellas, violí, i M.^o Glòria Vila, piano

Sempre hem considerat amb una certa prevenció l'anunci d'un infant-prodigi. La precocitat musical es manifesta, gairebé sempre, en una aptitud o predisposició en el domini de l'instrument. El sentiment musical, el do de l'expressió, solen ésser incipients. La maduresa artística, que poques vegades es dona gratuïtament, serà assolida o no ho serà, i això condiciona el futur de tots els infants-prodigi, la majoria dels quals no passa d'una primera fase enlluernadora.

Gonçal Comellas no té més enllà de quinze anys. La seva presència, agradablement, seriosament i tot, infantívola, no permet la sospita del frau. Davant l'anunci de la «Sonata a Kreutzer», de Beethoven.—obra potser assequible als dits de qual-sevol violinista joveçà avantatjat, però difícilment de la seva sensibilitat—anàrem al concert amb aquella prevenció que hem apuntat abans. Doncs bé, ja des dels compassos inicials ens sorprengué amb una comprensió de l'obra i un pregon sentit interpretatiu, que ja voldrien per a ells més de quatre concertistes veterans. A la tercera part, altra vegada a càrrec dels dos instruments, i que ens semblà tan breu com era de ben escollida, confirmà amplemment les seves aptituds en l'execució de les pàgines difícils i en la dicció matitzada del millor expressivisme musical.

Gonçal Comellas no ha arribat encara on pot i deu arribar. I tant sols l'estudi disciplinat i seriós, basat en les obres didàctiques i no en la literatura del violí, pot donar-li un gruix i una consistència que, ara per ara, no podem exigir-li. Volem apuntar, amb això, el perill que l'explota-

ció prematura d'unes facultats novelles, per no saber renunciar a la temptació d'un camí enlluernador, puguin malmetre uns fruits que s'albiren esponerosos.

M.^o Glòria Vila coneix bé el piano. Gosaríem afirmar que l'estima. Si a la tercera part es mostrà flexible i precisa en-sems en l'art, no sempre fàcil, de l'acompanyament musical, en la primera i segona tingué ocasió de lluir un temperament i una sensibilitat ben acusats. La Sonata «a Kreutzer»—com totes les de Beethoven—no és una obra escrita per a un instrument solista i un altre en qualitat d'acompanyant. La valoració dels dos instruments en el conjunt, no està sotmesa a un criteri de jerarquia. Es un diàleg musical, en el qual M.^o Glòria Vila estigué tothora a l'alçada del seu oponent. Ben enceratda la tria d'obres pianístiques, d'autors romàntics i moderns, que constituïren la part central.

Que la vetllada va tenir una acollida excelent, ho provaren els aplaudiments del públic, el públic de sempre, amb molt poques cares noves. M.^o Glòria Vila interpretà, fora de programa, la coneguda «Marxa turca» de la Sonata en La, de Mozart, i ambdós concertistes ens obsequiaren amb el generós afegitó de «Preludi i Allegro» de Pugnani-Kreisler, i, encara, Gonçal Comellas afegí un temps d'una Partita de Bach per a violí sol.

El recital que acabem de ressenyar, celebrat el divendres dia 26 del proppassat maig, ens brindà una curiosa experiència. M.^o Glòria Vila, en un gest d'escrúpol artístic, desplaçà el propi instrument per la seva actuació a Granollers. Difícil prece-

dent, què remarquem perquè ens permet d'insistir, una vegada més, sobre la trista situació de l'afició musical a casa nostra que no disposa del piano que es requereix per a tot acte de concert. C. S.

el cine en nuestra ciudad

DON LUCIO Y EL HERMANO PIO (3)

J. A. Nieves Conde (Mundial). Comedia (un poco sainete), sin pretensiones, mesurada, con escenas de gracia, sencillas, pero de ritmo ágil y con una descripción de tipos bien conseguida. No es un gran film pero se pasa el rato agradablemente con él.

LOS DIABLOS DEL PACIFICO (3)

Richard Fleischer (Astoria-Coliseum) Un film de guerra como tantos otros que nos han ofrecido los americanos. Técnicamente bien conseguido. Se diferencia de los antiguos en que se intenta darle un fondo humano y, en este caso, social. Lástima de «chappy ends». En las escenas de guerra se abusa de puerilidades. La interpretación es correcta.

EL BARBARO Y LA GEISHA (2)

John Huston (Astoria-Coliseum) Film cuyo argumento presenta conflictos entre americanos y japoneses, esta vez en el siglo pasado. Lleno de convencionalismos y falta de un ritmo cinematográfico ágil, en muchos momentos se hace pesado, quizás lo más interesante es el color.

HIMNO DE BATALLA (2)

Douglas Sirk (Canigó). Ambiente oriental durante la pasada guerra mundial. Un aviador americano salva a varios centenares de niños de los peligros de la guerra. Es una cinta emocionante y tierna sin llegar a ser sensiblera. Bien interpretada y realizada.

TUMBA DE ACERO (2)

Gerald Thomas (Canigó). Film de suspense. El argumento narra los intentos para salvar a un niño encerrado en una caja de caudales de un banco. Resulta lento.

TU MANO EN LA MIA (3)

Melville Shavelson (Mundial). Es un folletín bastante vulgar, sin complicaciones. La vida de «Red» Nichols, famoso concertista de jazz, es motivo para incluir varios números musicales de cierta calidad (jazz, Danny Kaye presta al film los números cómicos de siempre y el argumento sirve para sacar lágrimas a las personas con aptitudes para ello.

SUBE Y BAJA (3)

Miguel M. Delgado (Principal). Film de Cantinflas. Con ello queda dicho todo. Quizá es mejor que sus últimas películas y peor que las primeras. Buen color.

LA VIOLETERA (3)

Luis César Amadori (Principal). Consecuencia del éxito de aquella pésima película llamada EL ULTIMO CUPLÉ se rodó LA VIOLETERA. La idea, nada original, fue llevada a la pantalla de forma más correcta que su antecesora, de tal manera que no puede ser considerada un mal film, dentro de su género.

SEMANA PROXIMA

LOS HEROES TAMBIEN LLORAN (3R)
MI MUJER ME GUSTA MAS (3R). LOS ESCANDALOS DE FRANZI (3). UN SOMBRERO LLENO DE LLUVIA (3R).

KELVINATOR Square-Line de 150 litros

Los Frigoríficos americanos de fama mundial

Consumo
insignificante

5 años garantía

Pesetas 14.600

Agencia Oficial S. RIERA

Clavè 8

Granollers

Granollers - 7